

Ruptă în două bucăți

Un colporteur de Biblie, care călătorea prin sudul Franței, după o lungă drumeție prin pădure a ajuns la o colibă de cărbunar. El a salutat-o prietenos pe soția cărbunarului, care stătea în ușă, și i-a oferit de cumpărat un Nou Testament. Femeia a privit frumosul volum mic cu o privire cercetătoare. Îi plăcea mult. Tare ar fi vrut să cumpere cartea, căci dorise deja de mult să aibă un Nou Testament propriu. Dar era corect din partea ei să cumpere unul?

„Vă temeți de preot”, a spus colporteurul, care a interpretat corect ezitarea femeii, „dar din cauza aceasta nu trebuie să fiți temătoare. Dacă este un preot adevărat nu vă va împiedica să citiți Cuvântul lui Dumnezeu, care ne face cunoștință cu dragostea Domnului Isus Hristos.”

„Doresc foarte mult să cumpăr cartea”, a răspuns femeia și și-a luat hotărâtă micul portmoneu. „Să mă ierte sfinții dacă este un păcat!”

„Nu vă faceți griji din cauza aceasta, dragă doamnă!”, a spus colporteurul cu o privire plăcută. Cu un cuvânt de binecuvântare, a plecat.

După un timp scurt a venit acasă cărbunarul. Soția i-a adus cina și i-a pus în același timp în față, pe masă, puțin temătoare, noua carte cumpărată. Cum se temuse, așa s-a întâmplat. Bărbatul, obosit și supărat, a certat-o că a risipit banii lui buni într-un mod nefolositor.

„Dar banii nu sunt toți ai tăi, Jean”, a îndrăznit Jeannette să-și îndreptățească modul de a proceda. „Eu am adus partea mea bună cu mine în căsnicie și din jumătatea de franc pe care am cheltuit-o pentru carte, mie îmi aparține exact cât și ție.”

„Dă-mi cartea!”, a strigat Jean, acum complet enervat. I-a smuls-o femeii din mână.

„Banii, spui tu, îți aparțin jumătate ție, jumătate mie. Bine, deci la fel și cartea. Voilă!”

Și zicând acestea, a rupt-o în două bucăți. *Partea cea mare a băgat-o în buzunar, partea mai mică i-a aruncat-o soției sale.* - -

Câteva zile mai târziu, Jean stătea singur la bocșa lui din pădure. Se plictisea. Deodată și-a amintit de cartea ruptă. Bucata pe care o luase el mai trebuia să fie acolo. Privind-o, și-a spus că în realitate se înzestraseră pe departe cu partea mai mare. De fapt, partea sa începea deja în Evanghelia după Luca, capitolul 15, versetul 18, și cuprindea multe pagini, în timp ce soției sale îi reveniseră relativ numai puține pagini. A început să citească de pe prima pagină:

„...și-i voi spune: Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.”

Curios, a citit mai departe. Aceasta chiar era o povestire captivantă. După ce a citit-o până la capăt, a pus cartea deoparte. Tot felul de gânduri s-au iscat în el. Cu ce se făcuse vinovat acest om sărman, despre care tatăl spunea că este mort și pierdut? De ce plecase printre străini? Unde fusese mai înainte? Ce l-a determinat în cele din urmă să se întoarcă?

„Păcat că nu am și începutul poveștii!”, zicea el uneori pentru sine.

Mereu, chiar și în zilele următoare, simțea că trebuia să se gândească la omul care, evident, se întorsese la tatăl său în haine rupte, deoarece a primit de la el o haină nouă; și se gândea la primirea cordială, pe care acest om pierdut o găsisese la tatăl său. Cum s-au întâmplat toate acestea? Tare ar fi vrut s-o roage acum pe soția sa să-i dea partea ei din carte. Dar mândria l-a împiedicat.

Și asupra Jeannettei a făcut impresie cititul din Noul Testament rupt. Când terminase puținele treburi gospodărești pe care le aducea cu sine viața ei nepretențioasă, s-a aplecat peste „bucata” ei și a citit, uitând de toate din jurul ei, cu obrazii arzând, până când a venit soțul ei acasă. Foarte repede nu mergea la ea cu cititul, căci pentru ea era o activitate neobișnuită. Unele pasaje le omitea. Dar chiar dacă nu înțelegea totul, bucuria ei devenea totuși mereu mai mare, cu cât citea mai mult despre minunatul Isus. Când își citise bucata aproape până la capăt, la sfârșit de tot, o povestire i-a mai stârnit atenția în mod deosebit. Ea a citit povestirea despre un tată și cei doi fii ai săi și cum fiul cel mai tânăr, care o dusesse așa de bine în frumoasa casă a tatălui său, și-a cerut cu îndărătnicie moștenirea și a plecat printre străini; cum și-a risipit acolo averea și a ajuns în mizerie, până când, decăzut de tot, și-a adus din nou aminte de bogatul său tată, căruia îi întorsese spatele cu încăpățănare păcătoasă. „Eu mor aici de foame”, a spus el cu autocunoaștere plină de căință. „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu...”

Aici se întrerupea deodată captivanta povestire. Bucata ei era la capăt, continuarea se afla în bucata soțului ei. Era prea regretabil. Ea găsea povestirea atât de deosebit de frumoasă și tare ar fi vrut să știe ce se alesese de bietul om decăzut. Se dusesse acasă? Îl primise tatăl său? Inima ei compătimitoare ar fi dorit mult să aibă un răspuns mulțumitor la această întrebare. Astfel se face că ei i-a mers exact ca soțului ei: povestea nu voia să-i iasă din minte. Chiar a trebuit să plângă când se gândea la soarta tânărului, pe care el și-o atrăsese singur printr-o încăpățănare cu totul de neînțeles.

„De-aș ști numai dacă s-a întors iarăși în frumoasa lui casă părintească!”, suspina ea uneori. Dar nu avea curajul să-l roage pe soțul ei, cu care nu mai schimbasesc niciun cuvânt cordial de la discuția provocată de cumpărarea Noului Testament, să-i dea bucata sa.

Astfel au trecut un șir de zile. În timp ce afară era soare strălucitor, înfrumusețând pădurea și câmpul, în inima soților indispuși era trist. Niciunul nu voia să facă începutul și să spună un cuvânt prietenos.

În sfârșit, a venit o zi ploioasă. Jean a venit ceva mai devreme ca de obicei acasă de la muncă. Ca întotdeauna în ultima vreme, el și-a mâncat supa de seară în tăcere sumbră, apăsătoare. Când a terminat a pus încet lingura jos, și-a împins farfuria înapoi și s-a foit de câteva ori încolo și înapoi pe scaunul lui. Apoi s-a uitat pe furie dincolo, la soția sa, care ședea într-o nișă a ferestrei cu un ciorap împletit și tricotând harnic, încă mai profita de lumina zilei care dispărea.

„Spune, Jannette”, i-a scăpat lui în cele din urmă, „cartea, știi tu, pe care eu de curând...”

„O, da, Jean, ce este cu ea?”, a întrebat ea puțin temătoare, în timp ce el a tăcut în mijlocul frazei.

„În partea mea este scrisă o povestire minunată, dar numai sfârșitul ei. Acum aș dori mult să citesc și începutul, ca să înțeleg legătura. Vrei să-mi împrumuți bucata ta?”

„O, cu câtă plăcere, Jean”, a strigat femeia, râzând acum veselă. „Și mie îmi merge exact ca și ție. Aceeași povestire, al cărei început este la sfârșitul bucății mele, nu vrea deloc să-mi iasă din minte și aș vrea tare mult să știu cum s-a sfârșit totul. L-a primit tatăl din nou în casa lui pe fiul încăpățânat, după ce decăzuse așa?”

„Da, așa a făcut. Dar oare ce i-a despărțit pe amândoi așa?”

Jannette și-a scos acum grăbită bucata. A fost aprinsă lampa, toată ranchiuna era uitată și strâns lipiți unul de altul, cei doi soți ședeau la masă și citeau acum împreună toată minunata pildă despre fiul pierdut și regăsit, așa cum a povestit-o Maestrul întregii arte narative, Domnul Isus Hristos Însuși, vameșilor și păcătoșilor care se apropiu de El.

Acestei ore serioase de citire comună a Bibliei i-au urmat multe altele. Duhul lui Dumnezeu, care începuse o lucrare în inima soților, a binecuvântat citirea și i-a făcut să înțeleagă semnificația adâncă a pildei, ascunsă la început, care le-a rămas dragă și prețioasă mai presus de toate celelalte. Când era terminată ziua de lucru și supa de seară fusese mâncată, petreceau la focul familiar al căminului ceasuri prețioase de cercetarea comună a Noului Testament și de discuții comune asupra Lui. Îl acceptau ca ceea ce era cu adevărat, și anume, infailibilul Cuvânt al lui Dumnezeu, singurul prin care se găsește calea spre fericirea eternă.

Și ei la fel, au urmat exemplul fiului pierdut. Ei s-au sculat și, cu mărturisirea simplă și cinstită: am păcătuit, și-au predat inima și viața Aceluia care îi iubise deja cu o dragoste nesfârșită, pe când plătea cel mai mare preț de răscumpărare pentru ei. Astfel fuseseră făcuți potriviți pentru casa cerească a Tatălui. Din mâinile dragostei eterne au primit în loc de hainele rele ale propriilor fapte, „haina cea mai bună”, pentru ca de atunci înainte să trăiască în părtășie fericită cu Dumnezeu și în loialitatea și statornicia credinței și să mărturisească pentru El.

Titlul original: „In zwei Stücke gerissen”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 296-301.